

MARKÓ BÉLA

Állunk a fényverésben

Nagyság s kicsinység kérdése csak minden,
hogy éppen rémségek vagy gyönyörök
kertjére látsz-e, és hogy ördögök
vagy csak tücskök ott lent? Nem könnyű innen

az emeleti ablakból kivenni,
ahogy parázslík lent a cirpelés:
finom pára? Kénköves füstölés?
S miért kellene különbséget tenni?

S van-e különbség? Állunk kéz a kézben
a késő délutáni fényverésben,
és boldogok vagyunk s ártatlanok,

mert nagy az ég, s miniatűr a lenti
pokol, a sűrű fű magába rejti
a szörnyeket. Ki vagy te? Ki vagyok?

Tündöklő halálunk

Akár egy kéz szétnyitott ujjai,
úgy nyomja le még az árnyék a kertet,
s partra vetett medúzakként hevernek
a dér foltjai, aztán hullani

kezd már a fény a fák mintázatán,
s az áttetsző bőr hirtelen kiszárad,
nehéz iszapszaga van a világnak,
majd eltűnik, vagy itt sem volt talán,

csak mindig mindent beleképzünk,
feszített ághoz hasonlít kezünk,
s ha fúj a szél, ujjaink összeérnek,

koppannak furcsán, de együtt vagyunk,
és rés a réssel, együtt maradunk,
s csak mint a dér, száll mennybe most a lélek.

Egy gyenge Isten szórja ránk pihéit,
mint egy-egy gyermekarc, úgy csúsznak végig
a fényes ablaküvegen, s letűnnek
egymás után, fegyelmezett szívünket

megdobbantják, de ennyi még, majd egyre
sűrűbben hull a hó forró kezemre
s a száraz levelekre, még elolvad,
de már lassabban, belénk kapaszkodnak

a szálkás pelyhek, kis kristálybogáncsok
reszelgetik a kertkapun a rácsot,
s kezdik birtokba venni már a kertet,

erőre kap, hogy földet ér az Isten,
s reggelre ismét megváltozik minden:
a fák közt nagy fehér kutyák hevernek.

Csak törmelék

Mint kint felejtett nagy borospohár,
a kert az éjjel darabokra tört,
színes szilánkokkal megtelt a föld,
s bor helyett sós vért ízlel már a száj,

ha belekortyolsz, csak törött üveg,
csak zengés, roppanás és reccsenés,
papír, bőr, hártya, héj, tű, túske, kés
minden, mi tegnap forró szédület,

hatalmas láng volt, szétnyíló tenyér,
ha mellbimbódon megbotlott a szél,
s fázós testünk még most is összeér,

de már feldőlt a kert, és megfagyott,
a lombtalan fák bevert ablakok,
s nap-törmelék az égen: csillagok.

Puzzle

A fák között kint: ide-oda lengő,
hatalmas, tépett Veronika-kendő,

s a pelyheket helyesen összerakva
kirajzolódik Jézus kínzott arca,

s már átfénylik a nap a havazáson,
és sistereg a hó a friss parázson,
egymást puszítva, és egymást keresve,
hamupihéje és megfagyott pelyhe

ugyanannak az életnek s halálnak,
újból meg újból egymásra találnak
a nézők lent és Jézus a kereszten,

a test a kendőn s a kendő a testen,
kirakós játék, s talán összeállna,
ha lenne, aki mindezt végigjátssza.

